

เวลาพ่อแม่ดูคำว่ายาย ยายไม่เคยเถียงเลย
ถึงจะตีจะด่าอย่างไร ก็ไม่เคยเถียงเลยสักคำ
แม้บางครั้งยายจะโกรธ น้ำตาไหลร้องไห้
ก็ไม่เคยเถียงเลยสักนิด”(๒๓ ก.ย. ๒๕๒๕)

คุณยายบอกว่า

“เราโชคดีมากที่ได้มาพบยาย ถือว่า
มีบุญมากนะที่มาพบยาย คนที่จะเอาเรื่อง
บุญบาป หรือไปตามหาพ่อแม่มาให้ฟัง มา
สอนอย่างนี้ไม่ค่อยมี อย่างที่ยายเห็น ที่ยาย
ไปช่วยพ่อ ยายยังเห็นชัดเจน จำได้ชัดเจน
ทุกวันนี้ยังนึกภาพได้ชัด เพราะยายทุ่มไป
ทั้งตัว ใจยายบริสุทธิ์จึงเห็นชัด”

ต่อมา คุณยายก็ได้วางแผนกับคุณยาย
ทองสุกที่จะไปบวชอยู่วัดปากน้ำ คุณยายบอก
กับคุณนายเลียบว่า ไม่สบาย ขอกลับบ้านไป
พักรักษาตัว ช่วงนั้นสุขภาพคุณยายไม่แข็งแรง
เพราะทำงานหนักพักผ่อนน้อย คุณนาย
เลียบจึงพาคุณยาย มาฝากไว้กับหลวงพ่
วัดปากน้ำ ให้ถือศีลปฏิบัติธรรมสัก ๑ เดือน

“พบหลวงพ่ วัดปากน้ำ”

“ตอนนั้นยายอายุ ๒๙ ปี ก่อนที่ยาย
จะออกจากบ้านคุณนายเลียบ ยายฝันเห็น
ว่า มีคน ๒ คนพายายพายเรือข้ามแม่น้ำมา
อีกฝั่ง พอถึงฝั่งก็พบต้นหว้าใหญ่ ใบหนา
มีกิ่งก้านสาขากว้าง หลังจากนั้น ๒-๓ วัน
ยายสุกกับคุณนายเลียบ ก็พายายมาให้กับ
หลวงพ่ วัดปากน้ำ”(๑๑ ก.ค. ๒๕๒๕)

วันนั้น เป็นวันพฤหัสบดี ตอนบ่าย
หลวงพ่ วัดปากน้ำลงสอนธรรมะ คุณยาย
ทองสุกพาคุณยายมาราบนมัสการฝากตัว
แทนที่ที่พบหน้า หลวงพ่ พุดขึ้นเลยว่า

‘มึงมันมาช้าไป’

คุณยายก็ได้แต่แปลกใจว่า ทำไม
หลวงพ่ จึงพุดเช่นนั้น หลวงพ่ ส่งตัวคุณ
ยายเข้าไปในสถานที่ฝึกวิชชาชั้นสูงทันที (เรียก
โรงงานทำวิชา) (๒๔ ก.ย. ๒๕๒๕)

“ปกติก่อนเข้าโรงงานทำวิชาได้ ต้อง

พระเดชพระคุณ หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ผ่านแม่ชีหลายคน ต้องสอบกันก่อน โดยจะ
ส่งคนมาสอบถาม แล้วคิดว่าตอบได้เรื่อง
ได้ราวไหม”

หลังจากอยู่วัดปากน้ำครบ 1 เดือน
คุณยายตั้งใจว่าจะไม่กลับไปที่บ้านคุณนาย
เลียบอีก จึงได้ชวนคุณยายทองสุกโกนผม
บวชในคืนนั้น โดยเช่าผ้าขาวมาใส่บวชซึ่ง
หลวงพ่อดำปากน้ำท่านก็ชอบออกชอบใจใหญ่

วันรุ่งขึ้น คุณนายเลียบมารับคุณยาย
กลับ พอเห็นคุณยายโกนผมแล้วและมีหน้า
ตาผ่องใสด้วยรัศมีแห่งธรรม ถึงกับตกตะลึง
ถามคุณยายว่า “แม่จันทร์ ไหนว่าจะกลับ
ทำไมบวชเสียล่ะ” คุณยายก็นิ่งเงียบไม่ตอบ

จากวันนั้น แม้เวลาจะผ่านไปนานกว่า
20 ปี จนถึงวันสุดท้ายที่จะละโลก คุณนาย
เลียบ เมื่อได้พบคุณยายที่วัดปากน้ำ ก็
ต่อว่าอยู่เสมอๆว่า “แม่จันทร์ นะแม่จันทร์
บอกว่ามาแล้วจะกลับก็ไม่กลับ” ด้วยความ
ผูกพันที่มีต่อคุณยาย

“ความอดทนเป็น
บันไดสู่นิพพาน”

“วันแรกสุดที่เข้าวัด หัวหน้าแม่ชีเป็น
คนจัดสถานที่ให้ยายนอน ตอนแรกให้นอน
ตรงมุมห้อง บางที่ย้ายมานอนตรงทางเข้า
ใกล้บันได แต่ยายก็ไม่คิดอะไร (ห้องนอนจะ
เป็นห้องโล่งยาว มีเตียงวางเรียงกันเป็นแถว
ยาวต่อๆ กัน ไม่มีฉากั้นระหว่างเตียง) มุ้งที่
ใช้นอนก็ขาดและเก่า เตียงก็มีไม้เก่าๆ พาด
ที่นอนก็เก่าสกปรกมีแต่เรือด แต่ยายเป็นคน
รักความสะอาด ยายค่อยๆ เก็บเรือดที่
ละตัวใส่ลงกระโถน เก็บไปทุกวันจนหมด
ปัดกวาดเช็ดถูทำความสะอาด จนเตียงของ
ยายสะอาดสุดกว่าใครทั้งหมด พอยายทำ
หนักเข้าๆ ของพวกนั้นสกปรก พวกนั้นอาย
มันก็เลยต้องทำให้สะอาดบ้าง แต่ยายก็ดีกับ
เขาทุกคน ไม่ว่าอะไร ยายใช้ความเงียบ